

[Brusvang.]

tisk karakter er alene knyttet til de punkter, hvor vi har en særskilt stillingtagen i forhold til regeringen.

Alfred Andersen (SF):

Ved en teknisk fejl fra min side er vi kommet til at optræde, som om vi vil stemme for alle regeringens ændringsforslag. Det vil jeg gerne hermed rette. Vi kan ikke stemme for regeringens ændringsforslag nr. 12, 13, 20, 215, 216, 217, 254 og 270.

Nu skal jeg prøve, om jeg kan leve med i denne finanslovdebat, men jeg må nok sige, at jeg synes, den taber lidt i værdi, når der er partier, der allerede i forvejen har aftalt, hvilket resultat den skulle ende med. Men vi skal altså igennem debatten, og så må vi se, om ikke det går sådan, at ingen af partierne ud over forligspartierne vil få indflydelse på dette finanslovsforslag.

Inden jeg går over til gennemgangen af ændringsforslagene, har jeg et par kommentarer. Dette finanslovsforslag skal vedtages på samme tidspunkt, som arbejdsmarkedets parter skal vedtage deres overenskomster. Mange partier har talt om, at der skal føres indkomstpolitik, og det er blevet henstillet til arbejdsmarkedets parter at finde sammen om en lønramme på 2 pct. De samme partier burde derfor føle sig forpligtet til at fremkomme med et finanslovsforslag, som ikke forringer den sociale balance. Hvis ikke man gør det, sætter man en kædereaktion i gang af nye prisstigninger og lønkrav. Desværre ser vi allerede, at der er partier, som nu, hvor samfundet befinder sig i en krise, vil bruge finansloven til at føre gammeldags klassepolitik. De værste udslag findes i fremskridtspartiets og de konservatives ændringsforslag, men jeg har til min forbavselse noteret mig, at selv retsforbundet har ladet sig lokke med på nogle asociale og kulturfjendske forslag.

Noget andet, jeg godt vil sige noget om, er den store arbejdsløshed, som man stadig forventer fremover, og som jeg forstår nogle partier mener vi skal leve med. Selv om både SFs og DKPs ændringsforslag indebærer store beskæftigelsesarbejder, erkender vi, at det ikke er muligt at afskaffe arbejdsløsheden udelukkende ved offentligt arbejde. Der er også noget om, at kravet om at nedsætte arbejdstiden til

35 timer for at give arbejde til flere i stedet for kun kommer til at betyde, at man effektiviserer arbejdsprocessen.

Men at konstatere, at det er svært at afskaffe arbejdsløsheden, må ikke føre til den konklusion, at man skal acceptere arbejdsløsheden. Det deprimerende er jo, at en stor del af de arbejdsløse har været arbejdsløse i mange år, så måske er tiden derfor inde til at lovfæste et sabbatår, som Viggo Kampmann for snart 20 år siden lancerede. Et sabbatår kunne bruges til meget, f. eks. til at dygtiggøre sig, hvorimod en arbejdsløshedsperiode, hvis længde er uvis, forhindrer en planlægning for fremtiden. Derfor må man nok overveje, hvad man skal gøre i en situation, hvor udsigterne til afskaffelse af arbejdsløsheden er så ringe.

Der foreligger som sagt en masse ændringsforslag, og da det er umuligt at tage stilling til alle disse forslag, skal det kun være nogle bemærkninger til nogle af dem, som vi mener det er særlig nødvendigt at gøre bemærkninger til.

Kommunisternes ændringsforslag om at nedsætte merværdiafgiftens provenu med 10½ mia kr. kan vi ikke stemme for. Selv om vi kan se, det kunne betyde mere beskæftigelse, mener vi, at den ensidige favorisering af danske produkter er i strid med internationale aftaler og derfor kan komme til at skabe konflikter, som også den socialdemokratiske ordfører var inde på det.

De konservatives ændringsforslag om en ny konto, budgetreguleringskontoen minus 1.935 mill. kr., er et virkelig asocialt forslag, som vi ikke kan stemme for. Der tales om principielle besparelser, men hvad er principielle besparelser? Det er 200 mill. kr., der skal spares ved tildelingen af invalidepension. Man vil ligesom fremskridtspartiet have flere invalidepensionister i arbejde.

Studiestøtten skal ændres til lån i stedet for stipendier, og her sparer man 110 mill. kr. På daginstitutionerne skal der spares 330 mill. kr., og på biblioteksudlånet skal der spares 80 mill. kr.

Det var det, man kaldte principielle besparelser, eller som den konservative ordfører sagde: vi har ikke sagt, hvordan det skal gøres, vi har bare i princippet givet retningslinjerne. Jeg må nok sige, at det havde været rart, om man havde kunnet overskue konsekvenserne af at føre det ud i livet i en tid, hvor man har over 100.000 arbejdsløse, f. eks. hvordan man